

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/42/2015
Identifikačné číslo spisu:	5710012000
Dátum vydania rozhodnutia:	14.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Libor Duľa
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:5710012000.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Libora Duľu a sudcov JUDr. Petra Krajčoviča a JUDr. Petra Paludu v trestnej veci obvineného M. A., pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Tr. zák., na neverejnom zasadnutí 4. augusta 2015 v Bratislave o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 29. januára 2013, sp. zn. 1 To 102/2012, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného M. A. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením Krajský súd v Žiline podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie obvineného M. A. a prokurátora ako nedôvodné.

Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresný súd Martin (rozsudok z 18. júla 2012, sp. zn. 1 T 105/2010) uznal obžalovaného za vinného, že:

od presne nezistenej doby leta roku 2009 do najneskôr 16.6.2010 opakovane kupoval na bližšie nezistených miestach v meste M., minimálne však na diskotéke v meste M., od bližšie nezistených osôb, pervitín, ktorý mal následne v držbe pre účely jeho užívania, tento pervitín opakovane užíval minimálne aj s K. U., nar. XX.X.XXXX, ktorá ho taktiež zaobstarávala kúpou, na rôznych miestach v okrese M., jeden až dvakrát do mesiaca, pričom pervitín (metamfetamín) je zaradený do II. skupiny zoznamu omamných a psychotropných látok uvedeného v zákone č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov,

čím spáchal zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Tr. zák., v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. Za to bol odsúdený podľa § 172 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti uzneseniu krajského súdu podal dovolanie obvinený písomným podaním obhajcu, doručeným Okresnému súdu Martin 22. mája 2013.

Ako právny dôvod dovolania uplatnil dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c/ (porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom) a písm. i/ Tr. por. (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia).

Z hľadiska chýb, ktoré sa vytykajú napadnutému rozhodnutiu a jemu predchádzajúcemu konaniu (§ 374 ods. 1 Tr. por.) sú dovolacie námietky formulované tak, ako je to (obsahovo) uvedené v nasledujúcej časti odôvodnenia, ktorá sa aj s uplatnenými dovolacími námietkami vysporiada.

Najvyšší súd ako dovolací súd zistil, že nie je potrebné odmietnuť dovolanie z formálnych dôvodov (§ 382 písm. a/, b/ alebo d/ až f/ Tr. por.).

Zároveň však zistil, že je zrejmé, že dovolanie nie je dôvodné.

Úvodom je potrebné uviesť, že dôvod dovolania uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je v úvodnej časti dovolania formálne uvedený, nezodpovedá mu však obsah dôvodov dovolania ani záverečný návrh (petit), podľa ktorého obvinený navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúci rozsudok okresného súdu z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (vecne pre nezachovanie totožnosti žalovaného skutku v napadnutom rozsudku) a vec vrátiť na prerokovanie Okresnému súdu Martin.

Právna kvalifikácia je namietaná (§ 171 Tr. zák. mal byť použitý namiesto § 172 ods. 1 Tr. zák.) v nadväznosti na nedokázanie kúpy drogy alebo inej dispozície s ňou kvalifikovateľnej podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. (oproti skutkovým zisteniam napadnutého rozsudku), k čomu sa toto odôvodnenie kvalifikačne vyjadruje nižšie, pričom skutkové zistenia v zmysle § 371 ods. 1 Tr. por. časť vety za bodkočiarkou dovolací súd preskúmať nemôže.

K jednotlivým dovolacím námietkam:

Dôvod dovolania uvedený v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. obvinený vecne vymedzil tak, že tvrdí uznanie svojej viny pre iný skutok než ktorý bol predmetom podanej obžaloby a obvinenia vzneseného v prípravnom konaní. Toto tvrdenie potom konkretizuje citáciou dotknutých rozhodnutí a rozvíja ho v kontexte chronológie konania.

V nadväznosti na vyššie uvedené okolnosti potom namieta, že súd odmietol ním navrhované vykonanie dôkazu - opätovného výsluchu svedkyne U..

V konečnom dôsledku dovolateľ dospieva k záveru, že vykonané dôkazy nedávajú podklad na vyvodenie záveru, že obvinený okrem prechovávania drogy pre vlastnú potrebu túto drogu kúpil alebo inak ňou nakladal spôsobom uvedeným v § 172 ods. 1 Tr. zák.

K námietke, že súd odmietol opätovne vypočuť svedkyňu U.:

Uvedená okolnosť neznamena porušenie práva na obhajobu v zmysle splnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ak súd prvého stupňa považoval skutkový stav za dostatočne zistený a k takému navrhovanému výsluchu nepristúpil, bolo možné preskúmať nevyhovenie dotknutému návrhu obhajoby na základe námietky uplatnenej v odvolacom konaní, k čomu aj došlo. Odvolací prieskum pokrýva aj správnosť skutkových zistení, a teda aj správnosť hodnotenia dôkazov, čo pri dovolacom prieskume, vykonávanom z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, nie je možné. Práva obhajoby boli rešpektované vysporiadaním sa s dotknutým návrhom, respektíve odvolacou námietkou súdom prvého stupňa a odvolacím súdom (k tomu pozri rozhodnutie 7

publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky čiastka 1/2011).

Rovnako, odvolacia námietka spočívajúca v tvrdení, že nebolo dokázané kupovanie drogy a jej prechovávanie nad rámec vlastnej potreby (čo by sprostredkovane podmienilo prekvalifikáciu činu podľa § 171 Trestného zákona) patrí do sféry skúmania správnosti a úplnosti zisteného skutku, ktoré dovolaciemu súdu zákon výslovne zakazuje (§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku).

Pokiaľ ide o dovoláciu námietku uplatnenú podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (nezachovanie totožnosti skutku), najvyšší súd rešpektoval právny názor uvedený v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky z 18. marca 2015, sp. zn. IV.Ú 98/2014, ktorým bolo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Tdo 34/2013, z 30. júla 2013 zrušené. V zmysle tohto právneho názoru nemohlo byť dovolanie založené na uvedenej námietke odmietnuté ako zrejme nedôvodné na tom základe, že skúmanie zachovania totožnosti skutku v odsudzujúcom rozsudku oproti obžalobe a uzneseniu o vznesení obvinenia nie je podraditeľné pod dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Dotknutú otázku je teda potrebné v dovolacom konaní preskúmať, pričom ústavný súd sa meritórne nezaoberal vecnou dôvodnosťou predmetnej námietky (v čom je daná pôsobnosť najvyššieho súdu v dovolacom konaní).

Najvyšší súd teda konštatuje, že námietka je nedôvodná, totožnosť skutku bola zachovaná a je zřejmé, že dôvod dovolania uvedený v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., nie je splnený.

Samotný dovolateľ konštatuje, že mu je známe judikatúrne riešenie otázky totožnosti skutku, na ktoré poukazuje.

Ide o otázku legislatívne neupravenú, riešenú rozhodovacou praxou súdov.

Konečný záver možno v stručnej podobe vyjadriť tak, že totožnosť skutku je (v nadväznosti obžaloby na uznesenie o vznesení obvinenia a výsledne v odsudzujúcom rozsudku) zachovaná, ak je zachovaná podstata skutku kladeného za vinu obvinenému. Táto podstata je zachovaná, ak je aspoň sčasti (v podstatných okolnostiach) zachovaná buď totožnosť konania alebo totožnosť následku, alebo totožnosť konania aj následku.

Toto vymedzenie je pomerne voľné a súd musí úpravou skutkovej vety zohľadniť zmenu okolností skutku na dôkaznom podklade súdneho konania. To platí (a stáva sa) logicky v prípade skutkov s homogénnym konaním, vykonávaným po určitú dobu, akým je nakladanie s psychotropnou látkou.

Totožnosť skutku je v tomto prípade zachovaná popisom prechovávaní psychotropnej látky obvineným. V uznesení o vznesení obvinenia ide o formuláciu, že metamfetamín hydrochlorid - pervitín (spoločne s M. K.) „prechovával“.

V obžalobe je táto okolnosť vyjadrená tým, že hydrochlorid - metamfetamínu tieto osoby „mali“ (ide o tzv. synonymum, teda o iným výrazom vyjadrenú, obsahovo tú istú okolnosť).

V rozsudku ide o formuláciu, že obvinený pervitín „mal v držbe“. Pre totožnosť konania nie je podstatný dôvod (spôsob nadobudnutia) prechováanej látky, bez ohľadu naň je také prechovávanie trestným činom.

Časové obdobie páchania trestnej činnosti je v postupnosti uznesenia o vznesení obvinenia, obžaloby a rozsudku vymedzené jednak od začiatku roka 2010 do 16. júna 2010 (uznesenie o vznesení obvinenia a obžaloba) a jednak od presne nezistenej doby leta roku 2009 do najneskôr 16. júna 2010 (rozsudok).

Ako lokalita páchania trestnej činnosti je označená obec K., okres M., resp. aj jej okolie (uznesenie o vznesení obvinenia a obžaloba) a jednak bližšie nezistené miesta v meste M. (kupovanie látky, ktorá bola

následne prechovávaná) - rozsudok.

Taká úprava časopriestorových okolností nemá vplyv na zachovanie totožnosti skutku (jej danosť) - vid' jej vyššie uvedenú charakteristiku.

Na zachovanie totožnosti skutku nemá vplyv ani okolnosť, že došlo k modifikáciám pri skutkovom popise ďalších foriem (okrem prechovávaní) dispozície s dotknutou psychotropnou látkou, ktorá (dispozícia) zodpovedá ustanoveniu § 172 ods. 1 Tr. zák. (výroba v zmysle písm. a/ tohto ustanovenia - tá nebola už do výroku rozsudku poňatá, a kúpa v zmysle písmena c/ uvedeného ustanovenia).

Podľa výsledkov dokazovania môže byť nakladanie s drogou, podraditeľné pod ustanovenie § 172 ods. 1 písm. a/ až d/ Tr. zák. upravené (doplnenie, vypustenie, zmena) v obžalobe oproti uzneseniu o vznesení obvinenia a v rozsudku oproti obžalobe, ak je zachovaná podstata popisu aspoň časti takého konania.

V tomto prípade ide o konanie zodpovedajúce prechovávaní látky pervitín (metamfetamín) obvineným v období zavŕšenom najneskôr 16. júna 2010 a nie je viazané len na prechovávanie obžalovaným vyrobenej látky na rekreačnej chate v naposledy uvedenom dátume (čo v rozsudku okresného súdu nie je už takto - oproti obžalobe - špecifikované). Skutková veta zodpovedá (okrem nákupu) prechovávaní drogy v širšom, jeho ukončením ohraničenom období. Nejde však o prechovávanie drogy obvineným, ktoré by bolo oproti obžalobe a uzneseniu o vznesení obvinenia odlišné. Nakupovanie drogy potom predznamenať právnou kvalifikáciu podľa § 172 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. a prechovávanie drogy na účel jej užívania aj K. U. (čo zodpovedá popisu skutku v rozsudku) právnou kvalifikáciu podľa § 172 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. (nejde o prechovávanie drogy len pre vlastnú potrebu v zmysle § 171 Tr. zák.).

Totožnosť skutku je zachovaná aj z hľadiska spôsobeného následku, ktorý je daný zásahom do Trestným zákonom chráneného objektu. V tomto prípade ide o verejný záujem na ochrane spoločnosti pred rôznymi formami dispozície s drogami, čo má v konečnom dôsledku viesť ku obmedzeniu ich užívania (aj keď užívanie samotné nie je trestným činom). Tento následok je individualizovaný vo vzťahu ku konkrétnemu konaniu obžalovaného, kvalifikačne podradenému pod ustanovenie § 172 ods. 1 Tr. zák. (nejde o účinok na hmotnom predmete útoku, ktorý tu nie je definovateľný). Zmena skutkových zistení vo vyššie uvedenom rozsahu podstatu následku nenarušuje.

Právo na obhajobu teda nebolo porušené absenciou totožnosti skutku v napadnutom rozsudku oproti obžalobe a uzneseniu o vznesení obvinenia a uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nie je splnený.

Preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Ku záveru o zrejmom nesplnení dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 (písm. c/) Tr. por. dospel dovolací súd na základe postupu podľa § 381 Tr. por., keďže vzhľadom na charakter dovolacieho konania a náležitosti písomného dovolania (§ 374 ods. 1 a 2 Tr. por.) bolo prerokovanie riešenej otázky na neverejnom zasadnutí dostačujúce.

Poučenie:

Proti tomu rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.